Floare de Lotus

15 Septembrie, cumintel, banal, ca toate celelalte. Treceau pe langa mine zeci de necunoscuti, grabiti, afundati in propriile vieti multe prea mult pentru a se interesa si de cea e unui biet elev, aflat in ultimul an de liceu, ce se intorcea acasa dupa prima zi de scoala. Nu ma deranja deloc asta, nu as putea sa le pretind nimic mai mult decat sa ma ocoleasca atunci cand merg pe acelasi trotuar cu mine… eram prea senin, si prea cufundat in ganduri ca sa merit sa fiu lovit (neintentinat!) si sa revin in viata reala, usor apasatoare si putin complicata pentru un suflet purificat de cea mai blanda zi de toamna. Frumos, frumos de tot… Ma lasam dezmierdat de mangaierea calduta a razelor de soare, ma imbatam cu mirosul acela de paine calda, uitasem de bacalaureat, de binefacerile unui ban in buzunar, de prieteni si de dusmani. Eram doar eu, singur-singurel si cu mine, si-mi simteam inima cum creste de o bucurie noua, imateriala. Nu stiu exact ce am vazut atunci, pentru ca ochii mei nu se uitau, in adevaratul sens al cuvantului. Imi amintesc doar crampeie… copila zambitoare, ce toarna, usor stangace, lapte cald unui pisoi pufos, dansul vesel al frunzelor, ochii mari ai unui copil, doi batranei ce se tin de mana, si cel mai senin cer care s-a vazut vreodata. Mergeam instinctiv, pe acelasi drum, spre casa, fara sa ma uit in drepta sau in stanga. Nu stiu nici macar cand am trecut strada, dar multumesc cerului ca, in starea in care eram, nu m-a calcat vreo masina. M-am trezit abia in parc… Nu mai era asa populat ca in vara, nici bunicii cu nepoti, nici adolescenti zburdalnici ce se dau zgomotos in leaganele celor mici, nici indragostitii…. aproape nimeni. Pe o banca, un pensionar profita de liniste si citeste o carte. As fi curios sa stiu ce citeste, m-as duce sa intru in vorba cu el, sigur ar fi bucuros sa alunge timpul povestindu-mi ce a facut in viata lui. Si eu, eu mi-as dori bucuros sa-mi imparta, un strop macar, din intelepeciunea lui, dar… nu vreau deloc sa-l deranjez. Nu se cade sa faci asa ceva unui batran. "Sarut mana, tataie, si numai bine!" N-as avea curaj sa rostesc asta, desi stiu ca sunt cuvinte frumoase, ce nu ranesc pe nimeni, insa oamenilor li s-ar parea curios ca simpatizez un om oarecare, cu care nu am vorbit in viata mea. Probabil zambesc, larg, asa cum am zambit toata ziua. Asa imi aman orice problema, pe un drumce nu vreau sa se mai termine, in cea mai fermecatoare, cea mai sublima zi. Continui sa merg, candid. Acum ma opresc. Iata lacul, intindere neteda de ape, locas al micilor vietuitoare acvatice, tesut cu coloane de alge si pardosit cu nisip, asteapta, ca si pana acum, o sirena ratacita din mare, sa-l stapaneasca si sa-l infrumuseteze, sa-i fie supus umil si sa o supuna vrajind-o cu frumusetea lui. Sunt constient de metaforele mele, dar eu stiu ca nu aberez… asta se numeste poezie, mi-a spus mie cineva…

Salciile. Isi coboara dantelele ramurilor spre apa, spre o imbratisare cu Oceanos, si trestiile freamata, si se pleaca tremurande si iar se ridica biruitoare. Se joaca cu vantul si vantul crede ca se joaca cu ele. Si spera ca va invinge. Acum e prea lenes,

probabil se bucura si el de ziua aceasta, dar, cateodata se infurie si sufla cu putere ca sa rupa trestia.

Iar visez. Probabil imi place sa fiu melancolic. Mi-a spus-o si ea. ca asta este cea mai mare calitate a mea, ca m-a ajutat sa compun, mi-a fost sursa de inspiratie si genialitate. Nu cred poartea cu genialitatea. Eu nu sunt un geniu, sunt un copil simplu, caruia ii place sa se joace cu cuvintele. Mi-as dori sa ajung odata, mi-as dori mult sa fiu si eu talentat ca altii, si acum cred mai mult in mine decat credeam acum o luna, dar nu e suficient.

Tremura. Nu trestiile! Tremura cineva sub salcii, la adapostul lor. Uf. Trebuie sa fie cineva foarte singur daca sta acum, aici… ascuns. De ce plange? Ma intristeaza si pe mine… Abia acum remarc ce frumoasa este! Cu parul aprins de soare, cu vestmantul ei vanat, sta intinsa pe iarba si plange. N-as vrea sa o sperii, pare atat de neajutorata, dar, of, nu pot sa stau aici cand o vad in starea asta. Ce trist este ca unii oameni nu au prieteni la care sa apeleze cand au necazuri. fiecare dintre noi intampina momente grele in viata, si nu le putem trece singuri, oricat ne-am chinui. "Iarta-ma, copila! Nu este intentia mea sa te tulbur, dar nu vreau sa te stiu nefericita, oricine ai fi tu. Acorda-mi, te rog, un minut din viata ta, si lasa-ma sa incerc sa-ti alin durerea!" (De unde am scos cuvintele acestea?) A ridicat capul… am crezut ca ma pierd, m-am innecat in cei mai acvatici ochi, atat de limpezi, atat de deschisi, vii, parca ar fi furat marea in zilele senine. N-am reusit sa citesc decat mirarea in privirea ei, nu mi-am putut da seama daca m-ar fi respins suparata in momentul ce urma. Era… enigmatica, de necitit, si ea, si floarea albastra de… lotus(!!!), pe care o purta la ureche. Si-a sters obrajii de lacrimi cu cate un deget si a lasat pe iarba trestia rupta de prea multe durere. N-am indraznit sa mai spun nimic, dar stiu ca m-am apropiat de ea si am mangaiat-o pe parul moale. A zambit atunci, cel mai dulce zambet si cel mai nevinovat pe care l-am vazut vreodata. Nu stiu daca ar fi putut sa-si dea seama, dar numai zambetul acela m-ar fi putut determina sa ma lupt cu zmei, sa ucid balauri, sa primesc cea mai crunta bataie… numai pentru ea. As fi vrut sa o sarut, nu un sarut carnal, ce se da intre iubiti ci… pe frunte, asa, fara implicatii erotice. Sa fie un sarut pur asa cum era si ea, sa se simta putin mai bine, sa stie ca aveam sa-i fiu aproape atata timp cat va avea nevoie.

Ea se numea Oana. Nu vrea sa-mi zica varsta, insa imi spune ca s-a nascut in decembrie. Glumesc, spunandu-i ca, de asta, ma ingheata cu privirea ei. Rade si ea. M-a rugat sa nu-i spun numele. Am lasat-o sa mi-l ghiceasca, asa cum dorea. A intuit din prima -Mihai – si eu nu m-am mirat. Ii place jocul, ca si mie… si ma face sa uit de tot.

Am stat pana tarziu, imbratisati, sub salcii, si am vorbit despre muulte lucruri. Ea nu mi-a spus ce s-a intamplat insa, in seara aceea, a plecat cu zambetul cel dulce pe buzele-i trandafirii. Si mie mi-a fost de ajuns.

A doua zi m-am intors la locul acela, n-am mai gasit-o. Am asteptat-o pana tarziu, si m-am intors acasa sub razele lunii. Cand m-au certat parintii nu i-am auzit, ma gandeam la ea. Ea, ca si mine, ca si Roxana, era o poeta. Mi-a spus ca se va intoarce acolo de unde a venit, din mare. Eu am ras, a ras si ea. A fost draguta, mi-a spus ca eu sunt primul "rege al poeziei", nu Vasile Alecsandri. I-am spus ca primul a fost Eminescu, iar ea, ea a afirmat din cap.

Ma gandeam la Roxana, fata pe care am intalnit-o, in noaptea aceea, in padure. Pe atunci eu nu eram aici… Ea mi-a spus prima data ca am poezia in mine. Si am zambit. Atunci eram eu deprimat si a aparut ea, ca o naluca, pentru a ma linisti. Mi-o aduc aminte in lumina Luceafarului, atat de palida, cu ochii-i plini de intuneric, negre suvite, giulgi negru, cu coroana de licurici. Mi-a spus ca Zadig ne-a facut sa ne cunoastem si, fiindca eu plecam, tot el ne desparte. E curios, si ea avea dupa ureche o floare de lotus, alba precum pielea ei, dar eu de-abia acum am realizat coincidenta.

Il citeam pe Eminescu, Mihai ca si mine, citeam "Luceafarul" si ma gandeam daca scrie undeva daca Hyperion a avut fiice. Nu puteam sa ma concentrez, ma uitam pe geam… cerul instelat. Luceafarul imi lumina camera… Parfum! Pe perna mea, parfumata, zace, trandafirie… o floare de lotus!

© Roxana Raluca Nedelcu

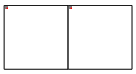

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

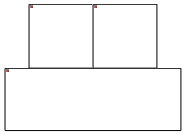

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)